

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

«ΤΩΝ ΦΡΟΝΙΜΩΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ...»

Η Ἐκκλησία μᾶς προετοιμάζει γιὰ τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας καλώντας μας στὴν εὐλογημένη ἄσκηση τῆς νηστείας. Νηστείας, φυσικά, ΚΑΙ στὰ εἰσερχόμενα ΚΑΙ στὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῆς καρδίας μας. Ἡ τήρηση τῆς νηστείας αὐτῆς τῆς περιόδου ἔγινε ἀφορμὴ μαρτυρίου ἰδιαίτερα γιὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν ἐκ Μονεμβασίας (1773).

Ὅμως καὶ πολλοὶ ἄλλοι μάρτυρες (παλαιότεροι καὶ νεώτεροι) ἔτοιμάστηκαν γιὰ τὴν δόξα τοῦ μαρτυρίου μέ τὴν σωστὴ ἄσκηση τῆς νηστείας. «Πρὶν πεινάσουν» γιὰ τὴν θεία ἐνίσχυση κατὰ τὴν κορυφαία στιγμή τοῦ μαρτυρίου τους, «μαγεύριψαν» τὴν τήρηση καὶ τῆς θεοσδότου ἐντολῆς τῆς νηστείας.

Στεκόμαστε ἐνδεικτικὰ στὸν νεομάρτυρα ἅγιο Γεώργιο τὸν ἐν Ἰωαννίνοις, στὸ συναξάρι τοῦ ὁποίου σώζεται **μόνο μία λεπτομέρεια** γιὰ τὸν θεοφιλῆ τρόπο τῆς ζωῆς του.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὸ γάμο του, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1837, πῆγε στὸ Μπεράτι τῆς Βορείου Ἡπείρου ἀκολουθώντας τὸ ἀφεντικό του. Ἐκεῖ βρισκόταν καὶ ὁ θεῖος ἀπὸ τὴν γυναίκα του, Ζαφείρης, πού ἦταν δάσκαλος. Μία Τετάρτη κάθισαν νὰ φᾶνε οἱ δύο τους μαζί μέ τὸν ἱερέα τοῦ χωριοῦ. Τὸ φαγητὸ ἦταν κουκιά βραστά μέ λάδι. Ἐκεῖ πού ἔτρωγαν, ὁ

θεῖος του καὶ ὁ παπᾶς παρατήρησαν ὅτι αὐτὸς ἔτρωγε μόνο ξερὸ ψωμί. Τοῦ εἶπαν: «Φάε καὶ σύ μαζί μας, καλότυχε. Τὸ φαγητὸ μας οὔτε κρέας οὔτε ψάρια εἶναι, ἀλλὰ μόνο κουκιά». Τοὺς ἀπάντησε τότε ὁ μακάριος: «Κουκιά ἀλλὰ μέ λάδι. Κι ἐγὼ δὲν ἔμαθα Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ νὰ τρώω λάδι. Μὴ νοιάζεστε ὅμως γιὰ μένα. Ἐσεῖς φᾶτε καὶ χαρεῖτε. Τὸ μεσημεριανό μου εἶναι πάντα πρόχειρο». Καὶ λέγοντας αὐτὰ πῆρε μερικές ἐλιές καὶ στή συνέχεια πῆγε στὴν ἐργασία του (Εὐαγγέλου Μουτσίκα, Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, ἔκδ. Οἴκου Ἁγίου Γεωργίου Ἰωαννίνων, Ἀθῆναι 1994, σελ. 25).

Ὁ νεαρός - εἰκοσιεννιάχρονος τότε - Γεώργιος ἀπεκάλυψε - χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώκει - ἓνα βασικὸ μυστικὸ τῆς κατὰ Θεὸν «διατροφῆς» του, πού τὸν δυνάμωνε νὰ κρατᾶει τὴν φλόγα τῆς πίστεως του ἄσβεστη μέσα στοὺς «βοριάδες» τῆς Τουρκοκρατίας, καὶ τελικὰ νὰ τὴν κάνει νὰ λάμπει γιὰ πάντα μέ τὴν καρτερία του στὸ ἐνδοξο μαρτύριό του.

Φυσικά ἢ κατὰ Θεὸν ἄσκηση τῆς νηστείας δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ δυναμώνει μόνο αὐτοὺς πού ὀδεύουν σὲ μαρτύριο. Εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλους ἐκεῖνους, πού ἔχουν καταλάβει ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι καθημερινὸς ἀγώνας καὶ πόλεμος ἐναντίον τοῦ «παλαιοῦ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΠΟΡΕΙ, ΟΤΑΝ ΘΕΛΟΥΜΕ!

 Θεόδωρος ἦταν ἓνας σεμνός νέος, εἴκοσι ἐτῶν, στολισμένος μέ πολλές ἀρετές. Ζοῦσε καί ἐργαζόταν στά Δαρδανέλλια τοῦ Ἑλλησπόντου, τόν καιρό τῆς Τουρκοκρατίας.

Ἐνας πλούσιος Τοῦρκος τῆς πόλης «ἔβαλε στό μάτι» τόν Θεόδωρο: νά τόν πάρει γαμπρό στήν κόρη του καί κληρονόμο στήν περιουσία του· γιά τό ἦθος τοῦ νέου καί τίς ἱκανότητές του. Ἐννοεῖται, πώς ἔπρεπε πρῶτα ἀπό ὅλα, νά γίνει ὁ νέος μουσουλμάνος!

Μιά ἡμέρα, λοιπόν, πάει καί βρίσκει τόν Θεόδωρο, ὁ ὁποῖος συνέπεσε νά ἔχει ὑψηλό πυρετό, καί τοῦ λέει: «Θεόδωρε δῶσε μου ὑπόσχεση ὅτι γίνεσαι μουσουλμάνος καί ἐγώ θά σέ κάνω καλά καί θά σέ πάρω γαμπρό στήν κόρη μου».

Τοῦ λέει ὁ Θεόδωρος:

-Ὁ Θεός νά μέ φυλάξει νά μήν ἀρνηθῶ ποτέ τήν πίστη μου. Λοιπόν, φύγε ἀπό ἴδω, γιατί οὔτε πλούτη θέλω, οὔτε παντρεία. **Μά οὔτε ἰατρεία ἀπό σένα. Καί ἄς εἶμαι ἄρρωστος σ' ὅλη μου τήν ζωή (!).** Ὁ Χριστός, τόν ὁποῖο προσκυνῶ, εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεός καί ὅποτε θέλει μέ θεραπεύει, ἐφόσον τοῦτο εἶναι γιά τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μου.

Παρά ταῦτα, μία ἡμέρα πού ψηνόταν στόν πυρετό ὁ Θεόδωρος, πάει ξανά ὁ τοῦρκος καί τόν «καπνίζει» μέ κάτι φύλλα ἐληῶς. Καί, εἴτε ἀπό σατανική συνέργεια, εἴτε γιατί τό ἐπέτρηψε ὁ Θεός, ἔπεσε ὁ πυρετός! Ὅποτε ὁ Τοῦρκος ἄρχισε πάλι νά πιέζει τόν Θεόδωρο: «Νά, σέ ἔκανα καλά· πρέπει νά μέ ἀκούσεις». «Φύγε ἀπό ἴδω», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ νέος,

ἀνθρώπου», ἐναντίον τῆς νοσηρῆς ἀγάπης γιά τό ἐγώ μας, καί καθημερινή μαρτυρία ἀγάπης γιά τόν Χριστό, μέσα

«ἐγώ μουσουλμάνος δέν γίνομαι».

Ἡ ἐξέλιξη τῶν γεγονότων ὑπῆρξε ραγδαία. Τρέχει ὁ Τοῦρκος καί καταγγέλλει στόν δικαστή τόν Θεόδωρο πώς -τάχα- ὑποσχέθηκε νά ἀλλαξοπιστήσῃ. Τί κι ἄν τό ἀρνιόταν ὁ νέος! Τόν Τοῦρκο πίστεψε, φυσικά, ὁ δικαστής. Φυλάκισαν τόν Θεόδωρο καί τοῦ ἔκαναν μύρια φρικτά βασανιστήρια! Ἐκεῖνος, ὅμως, στάθηκε ἀκλόνητος.

Στήν φυλακή τόν ἐπισκέφθηκε ἓνας εὐλαβῆς ἱερέας, ὁ ὁποῖος στήριξε πνευματικά τόν μάρτυρα καί τόν κοινωνήσε. Σ' αὐτόν ἐξομολογήθηκε ὁ Θεόδωρος ὅτι: καθημερινά, μέ θαῦμα τοῦ Θεοῦ, παρουσιαζόταν στό κλειδωμένο κελλί του ἓνα πρόσφορο καί νερό, γιά τήν συντήρησή του!

Τελικά, οἱ Τοῦρκοι ἀποκεφάλισαν τόν Θεόδωρο μπροστά στό Γαλλικό Προξενεῖο στίς 2 Αὐγούστου τοῦ 1690.

Εἶναι πολύ ὠφέλιμο νά τονίσουμε στόν παραπάνω βίο τοῦ ἀγίου Θεοδώρου τά ἐξῆς:

1. Ὁ Χριστός θαυματουργεῖ, ὅταν χρειάζεται, γιά νά στηρίξει καί νά παρηγορήσῃ τά ἀφοσιωμένα σ' Αὐτόν παιδιά του.

2. Μόνον ἡ ἐν Χριστῷ (=μαζί μέ τόν Χριστό) ζωή ἔχει ἀξία. Γι' αὐτό, εἶναι προτιμότερος ὁ θάνατος ἐν Χριστῷ, παρά ἡ ζωή χωρίς τόν Χριστό!

3. Ζητᾶμε μόνον ἀπό τόν Χριστό λύσεις στά προβλήματα μας, ὅταν, φυσικά, σάν ἄνθρωποι φθάνουμε σέ ἀδιέξοδο. Ποῦ εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ τάχα καί Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι καταφεύγουν σέ μάγους, μέντιουμ καί ὅλα τά συναφή, γιά νά βροῦν βοήθεια στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς; Ὁ Θεόδωρος ἀρνήθηκε τήν βοήθεια τοῦ διαβόλου, προτιμώντας νά μείνει

σέ ἓνα κόσμο πού συνεχῶς ἐκκοσμικεῦται καί ἀπομακρύνεται ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρχιμ. Β.Α.

ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ὼς ἵναι ἔργο πρωτίστως τοῦ Θεοῦ (βλ. ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. φ. 384, Ἰούλ. 2015). Δὲν παραμέριζαν τὸν ἀληθινὸ Δημιουργό, βάζοντας βέβηλα στὴ θέση τοῦ τὸν ἐαυτοῦ τους. Ἀναγνώριζαν ταπεινὰ τὰ ὄριά τους. Ἔτσι, ὅταν ἡ Εὐὰ ἀπέκτησε τὸ πρῶτο τῆς παιδί, εἶπε γεμάτη χαρά: «ἀπέκτησα ἄνθρωπο **μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ**» (Γεν. 4, 1). Δὲν ἐπέτρεψε στὸν λογισμό τῆς νὰ αὐθαδιάσει, ὅτι εἶναι δικό τῆς, καθαρὰ ἀνθρώπινο, κατόρθωμα αὐτό. Καὶ πάλι, ὅταν γέννησε τὸν Σήθ, εἶπε: «**μοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς ἄλλο παιδί** ἀντὶ γιὰ τὸν Ἄβελ ποὺ τὸν σκότωσε ὁ Κάιν» (Γεν. 4, 25). Ὁ Ἰσαὰκ προσευχόταν γιὰ τὴ στεῖρα σύζυγό του καὶ μόνο ὅταν «**τὸν ἄκουσε ὁ Θεός**», ἔμεινε ἔγκυος ἢ Ρεβέκκα ἢ γυναῖκα του» (Γεν. 25, 21).

Ὁ Θεὸς ἀνοίξε τὴ μήτρα τῆς Λείας, σὲ ἀντιστάθμισμα τῆς περιφρόνησης ποὺ ἀντιμετώπιζε, καὶ τὴν τίμησε μὲ πολλὰ παιδιά. Ὅταν ἀπέκτησε τὸν πρῶτο τῆς γιό, τὸν Ρουβὴν, εἶπε: «εἶδε ὁ Κύριος τὴν περιφρόνησή μου (ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου) καὶ **μοῦ ἔδωσε γιό**». Ὅταν ἔφτασε στὸν ἕκτο τῆς γιό, τὸν Ζαβουλών, εἶπε: «**μοῦ χάρισε ὁ Θεὸς ἕνα καλὸ δῶρο** κατὰ τὸν καιρὸ αὐτό». Στὰ παράπονα τῆς Ραχὴλ γιὰ τὴν ἀτεκνία τῆς ὁ Ἰακώβ μὲ θυμὸ ἀπάντησε: «**μήπως εἶμαι Θεὸς ἐγώ**; Ἐκεῖνος σὲ «**ἐστέρησεν**» ἀπὸ «**καρπὸν κοιλίας**». Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς τὴ «θυμῆθηκε» καὶ ἀνοίξε καὶ «**αὐτῆς τὴν μήτραν**» καὶ τῆς χάρισε τὸν πρῶτο τῆς γιό, τὸν πάγκαλο Ἰωσήφ, ἡ Ραχὴλ εἶπε: «ἀφαίρεσε ὁ Θεός μου τὴ ντροπὴ μου» (Γεν. κεφ. 29 καὶ 30). Τὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ἱστορία εἶναι ἀμπολλα καὶ δείχνουν ὅλα τὴ σταθερὴ καὶ ἀμετακίνητη πίστη τῶν θεοσεβῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὅλα τὰ καλά, καὶ ἰδιαίτερα τὰ παιδιά, **εἶναι θέμα καὶ δῶρο τοῦ Θεοῦ**.

ἄρρωστος ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἂν αὐτὸ ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ!

Τελικά, ἕνα 20χρονο παιδί, ὄχι μόνο ἔγινε μάρτυρας τῆς πίστεώς μας, ἀλλὰ

Καὶ ὁ Θεός; Κάνει πιὸ ἀκλόνητη τὴν πεποίθηση αὐτὴ μὲ τρανταχτὰ θαύματα, ποὺ δείχνουν ὅτι καὶ στὸ θέμα αὐτὸ τὸν πρῶτο καὶ κύριο λόγο ἔχει ὁ ἴδιος. Κανένα ἀνθρώπινο θέλημα, κανένας φυσικὸς νόμος δὲν μπορεῖ νὰ φέρεי στὸν κόσμον μιανένα ὑπαρξή, ἂν δὲν τὸ θελήσει ὁ Κύριος. Μπροστὰ στὴ δικὴ του βούληση «**ὑποχωροῦν οἱ φυσικοὶ νόμοι**». «**Ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις**».

Ἔτσι, δίνει παιδί στὸν Ἀβραάμ, ὅταν ἐκεῖνος εἶναι ἑκατὸ χρονῶν καὶ ἡ Σάρρα ἐνενήντα, καὶ ἐπομένως μὲ κανένα φυσικὸ νόμο δὲν μποροῦσαν νὰ τεκνοποιήσουν. Ἡ Σάρρα μάλιστα εἶχε γελάσει μὲ τὴν καρδιά τῆς, ὅταν ἀνήγγειλε ὁ Θεός, ὅτι σὲ ἕνα χρόνο θὰ εἶχε παιδί. Τὸ θεωροῦσε φύσει ἀδύνατον. «**Ἀβραὰμ δὲ καὶ Σάρρα πρεσβύτεροι προβεβηκότες ἡμερῶν**», εἶχαν γεράσει πιά, λέγει ἡ Γραφή, «**ἐξέλιπε δὲ τῇ Σάρρᾳ γίνεσθαι τὰ γυναικεῖα**», εἶχε περάσει ἡ Σάρρα πρὸ πολλοῦ τὴ φάση τῆς ἐμμηνόπαυσης (Γεν. 18, 11-12).

Ἡ εὐλαβὴς Ἄννα, γεμάτη πόνο ἐπειδὴ «ὁ Κύριος τῆς ἔδωσε στειρότητα» καὶ «**οὐκ ἔδωκεν**» εἰς αὐτὴν «**παιδίον**», ὑποσχέθηκε, ἂν ἀποκτήσει παιδί, νὰ τὸ ἀφιερῶσει στὸν Θεό. Καὶ ὅταν τὴ «θυμῆθηκε» ὁ Κύριος καὶ συνέλαβε καὶ γέννησε τὸν Σαμουὴλ, εἶπε, «ὅτι **τὸν ζήτησα** καὶ τὸν ἔλαβα ἀπὸ τὸν Παντοκράτορα Θεὸ καὶ Κύριο» (Α' Βασ. κεφ. 1). Τὸν θεώρησε **δῶρο τοῦ Θεοῦ**. Πρῶτα ἦταν τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ δικό τῆς παιδί.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις, μὲ κορυφαῖες περιπτώσεις τὸν Ζαχαρία καὶ τὴν Ἐλισάβετ, τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν Ἄννα. Πουθενὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει περιθώρια παρερμηνείας γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι Κύριος καὶ πραγματικὴ πηγὴ τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλα τὰ ἄγια ἀνδρόγυνα, ἔχοντας τὴ σαφὴ αὐτὴ ἐπίγνωση, δὲν δισταζαν νὰ ἀφιερῶνουν πρόθυμα στὸν Θεὸ τὰ τέκνα τους.

Ἡ ἀναγνώριση αὐτῆς τῆς τάξης τοῦ Θεοῦ συνιστᾶ τὴν ἀληθινὴ θεοσεβεία, ποὺ εἶχαν ὅλοι οἱ δίκαιοι καὶ εὐλαβεῖς, μὲ κορυφαῖο τὸν Ἰώβ. Τὴν τάξη αὐτὴ καλοῦμαστε νὰ σεβόμαστε ταπεινὰ κι ἐμεῖς.

Πρωτ. Δ. Μ.

ἀναδείχθηκε καὶ λαμπρὸς διδάσκαλος τῆς πνευματικῆς ζωῆς γιὰ ὅλους μας.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ ΜΑΣ

π. Χαραλάμπους Παπαδόπουλου

Τίς περισσότερες φορές, ζώντας μέσα στην μοναξιά και στην απόρριψη, στρέφουμε την όργη μας σέ εκείνους που μᾶς ἐγκατέλειψαν. Στήν ἀδιαφορία τῆς κοινωνίας.

Αὐτή εἶναι ἡ εὐκολη λύση: Νά ἐπιλέγουμε τήν ἀναζήτηση εὐθυνῶν ἔξω ἀπό ἐμᾶς. Ἄλλωστε, «πάντα φταῖνε οἱ ἄλλοι καί ἡ κακή κοινωνία». Ἐτσι συχνά φορᾶμε τό κουστούμι τοῦ θύματος καί ὑποδύομαστε τόν ρόλο τοῦ **μεγάλου ἀδικημένου**. Ἐκείνου πού ἀγαπάει, ἀλλά δέν ἀγαπιέται. Πού προσφέρει ἀνιδιοτελῶς, ἐνῶ οἱ πάντες τόν ἐκμεταλλεύονται.

Ὡστόσο πρέπει κάποια στιγμή νά σιωπήσουμε τήν ἐγωπαθῆ φλυαρία καί τά μοιρολόγια. Καί νά ὁμολογήσουμε στόν ἑαυτό μας τήν ἀλήθεια, μέ λόγια λιτά καί ξεκάθαρα:

Ναί, ΦΤΑΙΩ ΚΙ ΕΓΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ! Ἴσως ὄχι πάντα ἐγώ, ἀλλά πολλές φορές μπορεῖ νά φταίω μονάχα ἐγώ. Γιατί ἀπομάκρυνα ἀπό κοντά μου ὄλους ἐκείνους πού μέ εἶχαν πλησιάσει. Καί ἐκείνους πού τό θέλησαν, τούς ἔδιωξα μέ τόν τρόπο μου.

Τίς περισσότερες φορές ἡ «ἀναπηρία» μας νά ὑπάρχουμε μέ τούς ἄλλους ὀφείλεται στό ὅτι δέν ἀνοίγουμε τά σύνορά τοῦ Ἐγώ μας. Δέν ἔχουμε μάθει καί δέν ἔχουμε τήν παραμικρή διάθεση νά μάθουμε νά ζοῦμε ΓΙΑ τούς ἄλλους καί ΜΕ τούς ἄλλους. Διερωτηθήκαμε ἄραγε ποτέ, ἂν ὁ **τρόπος τῆς ζωῆς μας καί ἡ ὄλη παρουσία μας ἀφήνουν χῶρο νά ὑπάρξουν**

ἄλλοι ἄνθρωποι δίπλα μας; Οἱ παραξενιές καί οἱ ὑπερβολές μας, οἱ συνεχεῖς καί - ὄχι σπάνια - παράλογες ἀπαιτήσεις μας, οἱ ἰσοπεδωτικές παρατηρήσεις καί ἡ ἐν γένει **πληθωρική παρουσία τοῦ «ΕΓΩ»** μας καταπνίγει καί ἐξοβελίζει κάθε πρόσωπο, πού μέ καλή διάθεση προσπαθεῖ νά μᾶς πλησιάσει. Τό ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἄρνησης εἶναι νά μένουμε μόνοι στήν ζωή.

Ὁ Χριστός, τόσο μέσα ἀπό τήν ζωή Του ὅσο καί μέσα ἀπό τούς λόγους Του, μᾶς δίνει τήν λύση στό δράμα τῆς μοναξιάς, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό **τό ἀνοιγμα τῆς καρδιάς**. Μιά πλάτυνση τῶν ὁρίων μας, πού **μετατρέπει τό παρόν σέ αἰωνιότητα καί Βασιλεία τοῦ Θεοῦ**. Τό νά δίνεις καί νά δίνεσαι, ὅσο κι ἂν πολλές φορές δέν ἔχει τήν ἀνάλογη ἀνταπόκριση, ὅσο κι ἂν συχνά πληγώνει, εἶναι γιά τόν Χριστό κέρδος ζωῆς καί πληρότητα ὑπάρξεως.

Δέν φτάνει νά λέμε ὅτι θέλουμε νά μᾶς ἀγαπᾶνε. Πρέπει καί νά τό ἀντέχουμε ἢ νά τό ἐπιτρέπουμε στους ἄλλους. Δέν φτάνει νά λέμε ὅτι δέν μᾶς ἀρσέει ἡ μοναξιά. Πρέπει ὄρωμα νά βαστάζουμε τήν παρουσία τοῦ ἄλλου. Δέν ἀρκεῖ νά διακηρύσσουμε τήν ἐπιθυμία μας νά ὑπάρχει ὁ ἄλλος στήν ζωή μας. Πρέπει νά τοῦ δώσουμε χῶρο γιά νά ὑπάρξει. Νά τόν «συχωρήσουμε» μέσα μας. Νά τόν χωρέσουμε ὑπαρξιακά.

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ **ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΡΟΜΟΣ** ἐκδ. Ἀρμός 2014, σελ. 55-60

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἐπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδῆς*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015 * Ἀρ. Φύλλου 385* Ἔτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

